

24.86x32.85	1	38	עמוד	ידיעות השרון - הרצליה	11/2019	70784013-0
הכפר הירוק בית הספר קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290						

70 שנה לכפר הירוק

אנחנו מאותו הכפר

הבמה הראשונה של מיקי קם, המורה שהבינה לליבו של בני גנץ, הזיכרונות של עינת שרוף מ"המחששה", הקטיף "הקרימינלי" של שוקי שטאובר והחלום שהגשים קובי סיקו נווה • חמישה בוגרים של הכפר הירוק כותבים על רגעי הנעורים בכפר שלא ישכחו

גנץ ואשר תורג'מן

בני גנץ

בין כפר אחים לכפר הירוק

המחנכת שרה רן שהאמינה בו, העבודה ברפת ועומס הציוד בחדרים • יו"ר כחול-לבן והרמטכ"ל ה-20 של ישראל חוזר אל נעוריו בכפר

יו"ר כחול-לבן והרמטכ"ל ה-20 של צה"ל גדל והתחנך בכפר הירוק בין השנים 1973 ל-1977, וכיהן כיו"ר עמותת הידידים של הכפר.

"לכפר הירוק הגעתי בשנת 1973, נער צעיר בן 14 שגדל בחיי נוך הדתי. עברתי מכיתה קטנה בבית ספר שבו כולם מכירים את כולם - לבית ספר שבו לומדים מאות תלמידים; מלימודי קודש בישיבה תיכונית - ללימודי חקלאות ועבודה ברפת.

המפגש הזה בין העולם של כפר אחים לכפר הירוק חיבר אותי ללב החברה הישראלית. הייתה לי הזכות לפגוש נערים מהצפון ומהדרום, מהעיר ומהקיבוץ. ערבים, יהודים, חילוניים, דתיים. הגעתי ממקום שבו היינו דומים, למפגש עם השונה ממני. לגדול שם יחד עשה אותי אדם פתוח יותר, סבלני יותר וסובלני כלפי כל האמונות וכל הדעות, גם כאשר הן אינן מקובלות עליי.

בכפר הירוק פגשתי גם מגוון רחב של כלי חינוך, מלימודי רוח ועד לעבודה ברפת, שבה התמקצעתי במשך רוב שנות לימודיי. למדתי על מוסר עבודה, על ציונות ועל שמירת הצניעות, גם כאשר אתה רודף הישגים.

מורי הכפר ומדריכיו הקפידו איתנו על ערכים, בראש ובראשונה: לסייע לחלש, להרבות באהבת חנם, להצניע לכת ולעבוד בצוות. אבל יותר מכול, בכפר הירוק הנחילו בי את הרצון, את הצורך ואת הגישה לאחריות ולמעורבות חברתית. את התחושה שאתה אינך אדיש לסביבתך, אלא מנסה להיות פעיל ולהשפיע עליה.

גם את תפיסת המנהיגות רכשתי בשנותיי בכפר הירוק. בהקשר הזה, נטבעה בי התובנה שכדי שאנשים ילכו אחריך ויצליחו, עליך קודם כול להאמין בהם. שרה רן, המחנכת שלי באותן השנים, הייתה זו שהאמינה בי תמיד, גם כשהישיגי בלימודים לא היו הטובים ביותר, וכשהערפתי את העבודה המעשית ואת הפעילות החברתית. היא הבינה לליבי, אך לא ויתרה לי גם על הלימוד העיוני. היא ליוותה אותי, דאגה להתעניין בי, והשאירה את דלתה תמיד פתוחה בפניי. לעיתים גם כעסה, לעיתים נזפה. ואת הצורך הזה באמונה באנשים, כצעד ראשון להובלה שלהם להצלחה, לקחתי איתי גם ללשכת הרמטכ"ל וגם ללשכת יו"ר כחול-לבן.

מדי פעם אני מתעורר בבוקר וחושב על הבקרים של הכפר הירוק, הזריחה, החדר המשותף עמוס החפצים שלנו, נעלי העבודה המחכות מחוץ לדלת והעבודה לפנות בוקר ברפת. בשנים המאוחרות, גם הקפה הראשון של הבוקר שבא עם תחילת יום העבודה.

בני הצעיר, נעם, בחר גם הוא ללמוד בכפר הירוק ולסגור מעגל, בגלל החינוך למצוינות ערכית בראש ובראשונה. 70 שנה של לימודי ערכים, בכך אין ספק, דבר לא השתנה.

הסביבה נהייתה צפופה, הכביש הצנוע המוביל אל הכפר הפך למחלף, ברמת השרון ובתל אביב צמחו מגדלי מגורים, ובמקום לוח וגיר יש מצגות, ובני הנוער מצוידים בסמארטפונים וכמי השבים. אבל רוח הכפר הירוק היא אותה הרוח, והרווח כולו של החברה הישראלית." ■

✘ הביא לדפוס: בני קימרון ✘

✘ צילומים: ארכיון הכפר ואלבום פרטי ✘

21.54x31.8	1	עמוד 40	ידיעות השרון-הרצליה	11/2019	70784118-6
הכפר הירוק בית הספר קובי נווה - מנכ"ל הכפר הירוק - 90290					

נווה ושלי קופרשמיד

ד"ר קובי נווה (סיסקו)

הגשים חלום

הילד מקריית מלאכי שהתקשה להסתגל ובכה בשירותים על מר גורלו, הפך ברבות הימים למנהל הכפר הירוק

"לכפר הירוק הגעתי מקריית מלאכי ב-1 בספטמבר, 1968. הייתי אז בן 13.5 והכפר הירוק היה אז בן 18. עם הגיעי לכפר הירוק, החייה הראשונה שלי הייתה שהגעתי למקום מיוחד ומופלא – שדרת הבוהיניות בכניסה לכפר הייתה במלוא תפארתה והכול היה ירוק ואסטי.

ברם, מהר מאוד התחלפה הרגשתי הטובה בתחושה של חוסר שייכות ובקשתי הסתגלות לא מבוטלים. הפער בין העולם שממנו הגעתי, בקריית מלאכי, לבין המציאות של כפר נווה אליטיסטי, על כל המש"תמע מכך, היה גדול והיה לי קושי ניכר להסתגל לשינוי מכל בחינה שהיא, לימודית וחברתית.

אם נוסף לכך את הגעגועים האדירים הביתה, את העובדה שיצאנו מהכפר רק פעם בשלושה שבועות, שלא היה להורים רכב לבוא לבקר אותי ואפילו מכשיר טלפון לא היה בביתנו – כל זה הקשה עליי עוד יותר. בצד לי, הייתי נוהג להסתגר לא פעם ולא פעמיים באחד מתאי השירותים, ולבכות על מר גורלי. שנה אחר שנה אני נוהג לספר על כך לתלמידי הפנימייה החדשים, כדי שילמדו מניסיוני ויראו שיש גם אור בקצה המנהרה.

בכיתה י' התחלתי להרגיש טוב ומשבר ההסתגלות שחוויתי בכיתה ט' חלף. בכיתה י"א הפכתי להיות אחד מהתלמידים שהובילו את הש"כבה ואת הכפר ואף נבחרתי לסדרן עבודה, תפקיד רב-כוח והשפעה. סדרן העבודה קבע את שיבוץ התלמידים למקומות העבודה בכפר, וגם היה מוסמך לשחרר תלמידים מהעבודה.

בתום כהונה שנמשכה חצי שנה נבחרתי באופן נדיר לכהונה שנייה ברציפות, ובכיתה י"ב מילאתי שורה ארוכה של תפקידים ציבוריים. החוויות החזקות ביותר מבחינתי בכפר הירוק היו קבלות השבת, תור כניות ה'עשר' – שהצמיחו אומנים ידועים, כמו פולי מהגשש החיזור, ירון לונדון, איתן מסורי, מיקי קס, אבי קושניר, עינת שרוף ורבים אחרים, וכמובן החגים המיוחדים בכפר, ובעיקר פורים ושבועות.

אחרי שהשתחררתי משירותי בצנחנים, לא הייתה לי סיבה לחזור לקריית מלאכי, וקיוויתי שיקבלו אותי לעבודה בכפר כמדריך חברתי, תפקיד שגם מקנה מגורים. הקרבה לאוניברסיטת תל אביב והאפשרות ללמוד בה הייתה גורם מכריע מבחינתי, ואפשרות נוספת לחזור לכפר הירוק. לשמחתי הרבה, אכן התקבלתי לעבודה בכפר. כאן גם הכרתי את רעייתי לעתיד ובבריכה של הכפר הירוק נישאנו; כאן הקמנו את ביתנו וכאן נולדו שני ילדינו.

בהמשך מילאתי שורה ארוכה של תפקידים, ובהם רכז ספורט, מנהל פנימייה, מורה ומחנך כיתה. אחרי 18 שנים הגשמת את החלום הגדול מכולם, והפכתי להיות מנהל הכפר הירוק, הכפר שבעיניי היה ונשאר גן עדן לתלמידים". ■

70 שנה לכפר הירוק

אנחנו מאותו הכפר

הבמה הראשונה של מיקי קס, המורה שהבינה לליבו של בני גנץ, הזיכרונות של עינת שרוף מ"המחששה", הקטיף "הקרימינלי" של שוקי שטאובר והחלום שהגשים קובי סיסקו נווה • חמישה בוגרים של הכפר הירוק כותבים על רגעי הנעורים בכפר שלא ישכחו

✘ הביא לדפוס: בני קימרון ✘

✘ צילומים: ארכיון הכפר ואלבום פרטי ✘

"הפער בין העולם שממנו הגעתי, בקריית מלאכי, לבין המציאות של כפר נווה אליטיסטי, על כל המשתמע מכך, היה גדול והיה לי קושי ניכר להסתגל"

20.06x33.8	1	39	עמוד	ידיעות השרון - הרצליה	11/2019	70784100-7
הכפר הירוק פנימי - 90290						

שטאובר ואורסט מילר

שוקי שטאובר

"לא התחברתי לחקלאות"

בקטיף אגוזים הוא היה יושב על העץ ואוכל מהפרי, ואת בעל הקיוסק הוא היה מפנק באבוקדו בתמורה לזבלים • החוקר והסופר שוקי שטאובר חוזר לכפר

"כימים אלה יוצא לאור ספרי ה-16 'כן זה אפשרי', ובמרכזו תהליך השינוי שחווה הכפר הירוק. פנימייה חקלאית לכני נוער במצבי מצוקה ובהישגי לימוד נמוכים, שהפכה לקריית הינוך ולבית ספר למצוינות שטובי התלמידים מתרפקים על דלתותיו, וממשיכים לקיים את חזון האינטגרציה שטווה מנהלו.

הגעתי לכפר הירוק בשנת 1969 כתלמיד הכיתה השישית. כל יום עבדנו במשק החקלאי. לא ממש התחברתי לעשייה הזאת, כל ישותי הייתה עיונית. אני זוכר שנתנו לנו מכסות קטיף במטעים, ומי שעמד בהן יכול היה לסיים את העבודה מוקדם יותר. אצלי זה היה אירוע נדיר. לדוגמה, בקטיף אגוזי פקאן מעולם לא השלמתי מכסה, משום שהייתי יושב על העץ, מפצח ואוכל חצי מכמות האגוזים שהואלתי לקטוף. מלאכת הקטיף כללה גם מרכיב קרימינלי. היו בינינו מי שלקחו כמות מהתנובה החקלאית, והביאו אותה לבעל הקיוסק שעמד בכני סה לבית הקברות הסמוך, קריית שאול. בתמורה הוא נתן לנו ופלים מצופים ועוד מיני מתיקה. פרי האבוקדו היה חביב עליו במיוחד. אני חושף את זה כעת, מתוך הנחה שאחרי כמעט 50 שנה כבר חלה התיישנות על העבירה. הכתיבה הצילה אותי מזרועותיה של החקלאות, משום שבמיניתי נבחרתי להיות עורך עיתון הכפר. באותם הימים העיתון יצא כדף סטנסיל בן עמוד אחד, כאשר העורך ניצח גם על עבודות ההפקה (שכפול) וההפצה (חלוקה בקבוצות). אני זוכר מקרה שבו לא היה לי חומר לעיתון של למחרת בבוקר, ועל כך כתבתי כתבה שבה הפצתי בקוראים חזור והפצר שלא להמשיך ולקרוא אותה כי היא עוסקת רק בזה שאין בה כלום. הכתבה מילאה את כל עמוד העיתון, ומיותר לציין כי כולם קראו אותה עד סופה. להפתעתי, במפגש מחזור, אחרי יותר מ-20 שנה, אחד מחבריי קרא אותה בקול בפני המשתתפים.

פרסום הספר 'כן זה אפשרי', על אודות הכפר הירוק, במלאת 70 שנה להיווסדו, ובחלוף כ-50 שנים מאז שבא בשעריו סיסקו, הנער שהגיע מעיירת פיתוח, ולימים הפך אותו למה שהוא כיום, הוא מבחינתי גם סגירת מעגל אישית. הן משום שגם אני הגעתי לכפר באותה התקופה, והן משום שאת תחילת הקריירה שלי ככותב התחלתי מול מכונת השכפול, באותם המשרדים העומים על מכונת עד היום". ■

70 שנה לכפר הירוק

אנחנו מאותו הכפר

הבמה הראשונה של מיקי קם, המורה שהבינה לליבו של בני גנץ, הזיכרונות של עינת שרוף מ"המחששה", הקטיף "הקרימינלי" של שוקי שטאובר והחלום שהגשים קובי סיוסקו נווה • חמישה בוגרים של הכפר הירוק כותבים על רגעי הנועורים בכפר שלא ישכחו

× הביא לדפוס: בני קימרון ×
× צילומים: ארכיון הכפר ואלבום פרטי ×

"אני זוכר מקרה שבו לא היה לי חומר לעיתון, אז כתבתי כתבה שבה הפצתי בקוראים לא להמשיך ולקרוא אותה כי היא עוסקת רק בזה שאין בה כלום"